

Březen 1968

U cesty poutník děkoval:
ta vláha zemi dlouho nepršela!
Den za dnem v srdci ohledal
nevěstu mrtvou podle těla

Ovádi díků sedlali
kobyly města mírné zvíře
a podebrané ruce tleskaly
za vlastní bolest v cizí víře

Byla to slavnost nad marnost
zlačnělá v prstech prázdnou křečí
s půlnocí v sloupech svítání
při kterém padá mlha z očí

Vypadly suky V mříži vrat
chlév podkasaný nad prahem
by půlnoční děs ze zvířat
jak nečistý duch vyšel ven

Oživla křídla na horách
modlitba psaná mezi námi
žebrovím prosby na obzor
poplatná jitru myšlenkami

/Ocún/